

13 februari 2022 (6de zondag door het jaar C)

Didier Croonenberghs o.p.

Een snelle lezing van het evangelie van vandaag zou ons de indruk kunnen geven dat Lucas, na een reeks zegeningen (met het woord *gelukkig*), aan het eind van zijn toespraak enkele vervloekingen toevoegt. Wee u !

Zou het een oordeel, een beschuldiging kunnen zijn?

Erger nog, hebben wij recht op tegenspoed omdat wij rijk zijn, lachen en door anderen geliefd worden? Zou de wereld in twee categorieën verdeeld zijn... Alsof God aan sommigen zijn zegeningen geeft en aan anderen zijn vervloekingen. Is dit echt de God van het evangelie?

Er zit eigenlijk iets **onvertaalbaars** in het Griekse woord achter 'wee'... Het is niet het tegenovergestelde van het woord zalig.

Dit woord is een zucht, een kreun: Ὀὐαὶ ... wat wij abusievelijk vertalen als wee, ongelukkig! Het is in feite een tussenwerpsel...

Bijna *Amaï*... Geconfronteerd met lijden, heeft Jezus alleen dit woord op zijn lippen: Ὀὐαὶ . Alsof woorden tekort schieten in het aangezicht van tegenspoed.

Uiteindelijk is het als een dwaas woord dat we uitspreken wanneer we geconfronteerd worden met kwaad, lijden en mislukking... Ik laat het aan u over om andere onbeleefde woorden te bedenken die we over het algemeen vermijden in een kerk te zeggen...

Een recent vertaling van de Bijbel geeft, naar mijn mening, de minst slechte vertaling. "Helaas!" Zo moet de tegenhanger van de

zaligsprekingen worden begrepen. Helaas, de rijken. Jammer, helaas jij die licht. Helaas is dat *geen* veroordeling: het wijst op een doodlopende weg, die de mensen niet doet groeien. Jeremia, in de eerste lezing, herinnert ons eraan dat er dorre wegen zijn, zonder toekomst. Maar er is ook en altijd een andere weg, een vruchtbare weg, die het *onvoltooide* in ons aanvaardt. Want er is zeker iets *onvoltooid* in ieder van ons. We mogen dan wel volgroeid geboren worden... maar we sterven allemaal te vroeg, onvoltooid!

Mensen kunnen zich nooit volledig volbracht voelen!

Waar zou dan de verwondering, de verbazing, de nieuwsgierigheid, het zoeken naar God, de ware zaligheid zijn? De mens gelukkiger maken is hem bevrijden van de obstakels op zijn weg naar de vervulling, zonder te geloven dat hij of zij het einde bereikt heeft! Dan, paradoxaal genoeg, zal de mens het geluk ontdekken in het feit *niet* vol en verzadigd te zijn!

Ὁὐαὶ. Helaas.

Het is jammer dat we zo druk bezig zijn met wat we hebben, dat we vergeten wat we zijn.

Ὁὐαὶ. Helaas. Het is jammer als we zo verwickeld zijn in het lachen dat we ongevoelig worden voor het verdriet van onze broeders en zusters.

Er zijn dus strikt genomen geen wegen van zegeningen en “vervloeking”, alsof de afwezigheid van geluk een veroordeling zou zijn. Maar het is waar dat er altijd twee wegen, twee keuzes zijn en die hebben consequenties: kijken naar de dingen die we hebben – die worden daardoor groter en belangrijker... of klagen over wat we niet hebben, dat daardoor groter en belangrijker wordt. De zegening of de vervloeking als gevolg van onze keuze komt dus eigenlijk van ons. Niet van God.

In het Engels zegt men: count your blessings and embrace your sorrow. Tel uw zegeningen en omarm uw gemis. Maar in het gemis en het onvervulde hoeven we niet zomaar te berusten.

Het Evangelie stelt een andere weg voor: een weg die het onvervulde als een *kans* beschouwt. En als wij eens een slechte keuze maken, dan kunnen wij een goddelijke, positieve stem horen die ons zegt in ons hart: Helaas, jammer. Jouw pad was niet het beste.
Kijk nu naar de paden van zaligheid die nog voor je open liggen.
Kijk naar ze en neem ze.
Niet morgen. Nu.
En vandaag zul je gelukkig zijn. Amen.